

I've woven a lot of threads into this talk, haven't I?

Dag Céline,

*trampoline bestaat niet meer.
Maar ik heb juist een nieuwe galerie
geopend, met de poëtische naam
+23243493810761811553964*

*De eerste (en unieke) tentoonstelling in deze
galerie is die van Jean Katambayi Mukendi,
"Mère Terre". Zie foto's in bijlage*

*De tentoonstelling kan bezocht worden
t.e.m. 5 januari.*

*Het zou bijzonder leuk zijn zou je iets willen
schrijven. Ik kan voor jou een rondleiding
geven als je wil.*

*Daarna open ik een nieuwe galerie, met een
nieuwe unieke tentoonstelling.*

Warme groetjes,

Simon

Simon Delobel is de stichter van de voormalige Antwerpse galerie trampoline en sindsdien oprichter van een hele reeks nieuwe galeriën. In december richtte hij de onuitspreekbare +23243493810761811553964 op, waar hij werk toont van Jean Katambayi Mukendi (1974, Democratische Republiek Congo). Jean woont en werkt in Lubumbashi, waar hij kartonnen machines en tekeningen maakt, die zijn achtergrond in wiskunde en electronica samenplakken tot neo-logische aanleidingen tot gesprek.

TOEN WAS TRAMPOLINE

Met een brede grijns zit ik naar Simon Delobel te luisteren. Het einde van de galerie, verwacht; precies het gevoel dat trampoline altijd gaf. Ik zie Manon Van den Eeden kleihompjes knijpen op de toon van een Cooper test, of Gerard Herman die een speelgoedventje de muren van galerie laat oplopen. De karikaturen van Vaast Colson en Simon, die onder de guillotine versneden en vervolgens zorgvuldig ingekaderd werden met een schuine zijde. De blauwe olifant van Simon Wald-Lasowski die we wonnen bij de loterij van 'There is an elephant in the Room', staat al een jaar op de kast achter mij te steigeren. Ik zie de slijmerige werken van Jakup Auce toen trampoline nog onder Marion De Cannière gevestigd was. En ik zie terwijl

ook Simon met zijn nieuwe plannen, die het einde van trampoline inluiden en het begin van veelvuldige galeriën. Het is duidelijk dat zijn keuzes slim-gevat-speels en kritisch zijn, zoals het werk van trampoline.

ZEG GEEN KARTON TEGEN CELLULOSE

Terwijl de tentoonstelling "Mère Terre" van Jean Katambayi Mukendi in de nieuwe galerie speelt met wiskunde en electronica, stopt trampoline. De machines van Jean en de beslissing van Simon lijken beide oefeningen in *circuit bending*: gesoldeerde analyses en weerleggingen van 'circuits' – op niveau van een speelgoed synthesizer, een bedraaide kartonnen machine, of een

scherpe weerlegging van een formule-kunstwereld.

'Elementaire deeltjes', een bekende roman van Michel Houellebecq, sprong uit mijn boekenkast naar voor tijdens het schrijven van dit stuk, omdat die net als Simon's visie, vooruitstrevende taligheid, precisie, fictie, absurditeit en kritiek mengt. Nu Jean Katambayi Mukendi machines en elektronische schetsen toont, leek de wetenschappelijke ondertoon geschikt om de redenering van trampoline's sluiting te schetsen.

"Een rechtlijnige eenparige beweging blijft eindeloos doorgaan bij afwezigheid van wrijving of de inwerking van krachten van buitenaf." (*Elementaire Deeltjes*, M. Houellebecq, p.228) Het verhaal begint verwarrend met het einde van trampoline. De Antwerpse galerie werd kenteken van gevat werk. Met Vaast Colson, Stefaan Dheedene, Emmanuel Botalatala, Gerard Herman, Sine Van Menxel, Ken Verhoeven, Vincent Geyskens,... werd de ruimte aan de Vlaamse Kaai meer dan een idee ook een aanpak, een "soort van", al was elke tentoonstelling uitgesproken anders. "Hij werd zich er steeds duidelijker van bewust dat hun iets heel fundamenteels ontging in het genetische mutatiemechanisme en dat dat 'iets' waarschijnlijk te maken had met diepere verschijnselen op atomair niveau." (p.133) Exact omdat trampoline een gegeven werd, wil Simon Delobel nu weg uit die koers en stopt hij met trampoline. "De experimenten (de kunstenaars en de tentoonstellingen) worden met elkaar verbonden door theorieën, waarvoor geldt dat ze falsifieerbaar en zo economisch mogelijk geformuleerd moeten zijn." (p.321) Weg van het merk van de galerie, begint hij nu +23243493810761811553964, die na deze tentoonstelling sluit, waarna Post Gallery met een solotentoonstelling van Robin Ellis Meta opent, en sluit, waarna Galerie Simon Delobel opent met Dieter Durinck, die nadien weer sluit. Projectmatig krijgt elke galerie een eigen naam, die gekozen wordt in overleg met de kunstenaar. "Vanaf dat moment waren er nog maar twee hypothesen mogelijk. Ofwel de verborgen eigenschappen die het gedrag van de deeltjes bepaalde waren niet-lokaal, dat wil zeggen dat de

deeltjes op een willekeurige afstand een onmiddellijke invloed op elkaar konden uitoefenen (lees; trampoline werd een stijl). Ofwel moest men afstand doen van het concept van het elementaire deeltje met zijn intrinsieke eigenschappen, die onafhankelijk waren van elke waarneming. In dat geval zou men voor een diepe ontologische afgrond komen te staan (veranderen van galerie) – tenzij men een radicaal positivistische houding aannam, zich beperkte tot het ontwikkelen van het wiskundige formalisme waarmee de waargenomen feiten konden worden voorspeld, en de idee van een onderliggende realiteit (zoals een merknaam) definitief liet varen." (p.133) Later zal Simon Delobel mogelijks 44 galeries hebben opgestart. Niet elke galerie eindigt met de tentoonstelling, of het project; de galerie kan later even goed op andere locaties verder werken.

WISSELSTROOM IN +23243493810761811553964

In de eerste ruimte van de galerie staart een torenhoge, uit karton opgetrokken, pop-achtige figuur 'Voyant' de bezoeker aan met een hangend hoofd. De doorgeknipte bekabeling aan haar flank duidt latent potentieel; "Mère Terre" toont kartonnen machines die enigszins functioneren. De dode levende sculpturen zijn opgebouwd uit cellulose, zo noemt Jean het papier en karton dat hij recycleert (en re-recycleert). Elk geometrisch onderdeel draagt nog stiften cirkels en krabbels in balpen. Er gaat niets verloren. In diezelfde redenering toont Simon Delobel een onderdeel van een ouder werk, wieldoppen van een enorme kar, als autonome stukken in de tentoonstelling.

Getekende explosies en brokken Amerikaanse vliegtuigen doemen op uit de dichtgekriebelde zwarte stift tekeningen van spaarlampen 'Afolampe(s)'. Op grote witte vellen staat het licht ingekleurd met zwart. Simon vertelt dat spaarlampen vaak niet werken door de onregelmatige elektriciteit in Congo. Wie daarbij weet dat het koper van die regio heel België verlicht, ziet mogelijks in de mooie constructie van lijnen en geometrische figuren die de specifieke vorm van de

spaarlamp uitmaken, complexiteit. Simon benadrukt hoe de Westerse grote vooruitgang daar veeleer hogere kosten, en minder licht betekende; letterlijk een duistere ontwikkeling.

Opgegroeid omgeven door machines van Belgische industrialisatie die achterbleven zonder de juiste kennis om ze functioneel te houden, is het beeld van zijn jeugd opgebouwd uit disfunctionele entiteiten. Jean studeerde electronica en wiskunde, waarmee hij (neo)logica bouwde die hem kan dienen om gesprekken aan te gaan over de post-koloniale entiteiten uit zijn jeugd; achtergelaten gebouwen, machines en systemen.

Het werk en +23243493810761811553964 zijn ellipsen; suggestieve wisselkoersen. Vreemde poëzie van het hoofdpersonage in 'Elementaire deeltjes', smaakt goed af: *"Het is altijd hetzelfde stompzinnige wijsje van eeuwige terugkeer, etc. En ik eet een aardbeienijsje Op het terras van de Zarathoestra"* (p 229)